

KTO ZA TO MÔŽE?

Na nočnej oblohe svietil mesiac. Stromáčik nevedel zaspáť, pretože rozmýšľal nad nezvykle suchým začiatkom jari: „Dub môj, poraď mi. Doteraz sme mali v apríli dostatok dažďa. Tento rok je však na zrážky biedny. Existuje nejaký spôsob, ako privolať dážď?“ Listy stromu zašumeli a dub šepotom odpovedal: „To naozaj neviem. Síce pomáham tvoriť oblaky, ale či z nich zaprší, to ovplyvniť nedokážem. Možno deti z horárne by vedeli odpovedať, prečo sa dážď nášmu lesu vyhýba.“ Stromáčik sa zamyslel a uznal, že dub má pravdu. Deti už mnohokrát rozprávali Stromáčikovi o rôznych zvieratkách a miestach, ktoré sa nachádzali veľmi ďaleko od lesa-nelesa. Je preto možné, že vedia aj to, kam sa dážď vytratil.

S prvými rannými lúčmi slnka nastal v lese-nelese ruch. Jazvečica poháňala jazveca: „Už nechaj to upratovanie, prídeme neskoro k jazierku.“ Neďaleko zas kukučka prišla vyzdvihnúť svoju kamarátku sojku. „Skoro celú noc som nespala. Rozmýšľala som nad tým, čo poviem na veľkom lesnom stretnutí,“ privítala sojku kukučka. „Uvidíš, niečo rozumné ti na mieste napadne. Si scestovaná a rozhladená,“ chlácholila ju priateľka. Zo starého hradiska sa na cestu k jazierku vydala aj medvedica, ktorú sprevádzali netopier, lišiak i veverička.

Keď slniečko poskočilo vyššie na oblohu, Stromáčik otvoril veľké lesné stretnutie: „Dobré ráno, kamaráti. Stretli sme sa tu preto, aby sme sa poradili, ako ochránime naše stromy pred suchom. Kto by chcel prehovoriť ako prvý?“ Pred zvieratká predstúpil netrpezlivý diviak: „Nie je to tak dávno, čo sme kopali malé jazierka a čistili stromy od suchých konárov, aby sme im pomohli pred prudkým vetrom a silnými búrkami. Teraz ani len tie búrky neprichádzajú. Niečo nie je v poriadku a myslím si, že príčinou tohto neporiadku v počasí je človek.“

O slovo sa ďalej prihlásila malá rosnička: „Moja prastará mama mi rozprávala, že človek sa v počasí vôbec nevyzná. Žila v lese neďaleko osamelého domu, v ktorom bývali ľudia. Chodili sa k nej radiť, ako sa majú obliecť. Keď ju našli sedieť na strome, obliekli sa ľahko, keď na zemi, utekali domov, aby si navliekli teplý kožuch, s ktorým si zakrývali aj hlavu. Človek teda o počasí skoro nič nevie.“ „Ela, ale veď to bolo pred sto rokmi! Odvtedy sa doba zmenila,“ pridala sa veverička. „Mohli by sme hlasovať,“ navrhol lišiak, „máme tu dva rozdielne názory, že za výkyvy v počasí môže človek alebo niekto iný. Potom, ako sa prikloníme k jednému z nich, môžeme ďalej diskutovať. Lebo inak sa tu začneme hádať.“ „Ale ja sa neviem rozhodovať rýchlo,“ oponoval jazvec, „súhlasím s diviakom, ale tiež s rosničkou.“ „Potrebovali by ste viac času na rozmyslenie?“ opýtal sa Stromáčik. Väčšina zvieratiek súhlasne prikyvovala. „Tak sa stretneme opäť nabudúce. Zatiaľ, prosím, premýšľajte. Ďakujem vám všetkým, že ste prišli,“ ukončil stretnutie pri jazierku Stromáčik.

Do lesa-nelesa vstúpilo nové ráno. Slniečko otváralo lesné kvietky a postupne sa prebúdzali aj zvieratká. Lišiak netrpezlivo čakal pod dubom: „Stromáčik, pod' už. Dnes je veľký deň.“ „Ahoj lišiak, už idem. Som zvedavý, ako to dnes dopadne. Dúfam, že sa nám podarí dohodnúť,“ nahlas rozmýšľal popri zliezaní zo stromu Stromáčik.“ Na dube medzitým pristál ďateľ a hneď na oboch vyklopil: „Diviak večer obchádzal zvieratká. Presviedčal ich, že za zmenou počasia stojí človek a je potrebné ho okamžite zastaviť. Naši kamaráti majú z ľudí strach, tak s diviakom nakoniec súhlasili.“ „Veď človeka nepoznajú, väčšina z nich ho nikdy nestretla. Tak prečo majú z neho strach?“ rozmýšľal Stromáčik. „Diviak im porozprával rôzne zážitky, ktoré s človekom zažil. Hovoril tak presvedčivo, až mu zvieratká uverili,“ doplnil ďateľ. Lišiak len krútil hlavou: „Poponáhľajme sa, aby sme kamarátov stihli upokojiť.“

Pri jazierku stál už hlúčik zvieratiek a navzájom sa prekríkali. Veverička i jazvec sa pustili do diviaka: „Vymýšľaš si. To určite nie je pravda.“ „Kamaráti, nehádajte sa,“ okríkol hlúčik Stromáčik, „diviak si vyberá na človeku len tie najhoršie veci. To, že nejakí ľudia spôsobili zmenu počasia, ešte neznamená, že všetci sú k prírode lahostajní.“ Nastalo ticho, ktoré po chvíli prerušil lišiak. „Asi sme tu všetci. Poďme teda hlasovať. Kto je za to, že za zmenu počasia môže človek?“ „Jeden, dva, tri, štyri, päť, šesť, sedem, osem, ...“ spočítaval prihlásené zvieratká Félix. „Väčšina. A kto je za to, rázne požiadať človeka, aby s takýmto konaním prestal?“ Zdvihnutých labiek bolo o trošku menej, stále ich však bola väčšina. Je rozhodnuté, ľuďom pôjdeme vynadať,“ povzdychol si Stromáčik, „zajtra zostavíme skupinku, ktorá sa vydá na okraj lesa.“

Pokračovanie nabadúce.

